

REDACCIO:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, Paris (16°)
C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

Suscipció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EL MALESTAR DE LA BURGUESIA CATALANA

LES «FUERZAS VIVAS» MORTES? — LES DARRERES DESIGNACIONS DE REGIDORS. — INSTRUCCIONS DE MADRID: «NOMBRAR HOMBRES DE LA LLIGA». — I ALGUNS HOMES DE LA LLIGA ACCEPTEN FER DE LACAIS DEL GENERAL ACEDO

Barcelona, gener. — LES DERIVACIONS D'UNA GESTIO. — Es prou coneguda ja la gestió que feren els representants dels estaments econòmics privilegiats de Catalunya, demanant clemència al governador civil. Es evident la poca transcendència de les demandes, però no es pot desconèixer l'importància de la gestió. Per primera vegada d'ençà del triomf de Franco, aquests homes s'atreuen a expressar públicament unes tímides remarques que necessàriament tenien un sentit de protesta. Serra i Moret evocava aci, comparant-los aquest gest i el de la burgesia catalana l'any 1900. I deia que els homes que avui representen aquesta classe social no tindrien l'envergadura d'aquells altres que desafiaren les iras de la monarquia en defensa dels interessos catalans.

En efecte, i la diferència s'ha vist aviat. Fa cinquanta anys, els presidents de les

associacions econòmiques burgeses plantaren cara a Madrid, i per això quan vingué l'hora els barcelonins els donaren una representació política que tingué especial importància.

Avui, la gestió de les «fuerzas vivas», per migrada que hagi estat, ha alarmat també els dirigents franquistes. Però s'han dit que els homes que deuen dirigir-les són fàcilment subornables. — Oferim-los un càrrec. Qualsevol. El de lacaí, si és necessari. Acceptaran i callaran. — I pel nomenament del darrer terç de regidors, Acedo rebé instruccions de Madrid: «nomenar homes de la Lliga». El general obeí. I els «hombres de la Lliga» han acceptat els càrrecs que Acedo oferí, traïnt una vegada més. La traïció aquesta vegada no ateny Catalunya, amb la qual aquests homes no tenen ja res a veure, sinó simplement, els interessos materials que devien defensar.

NARCIS DE CARRERES: DE POSSIBLE MINISTRE A «CONCEJAL» D'ACEDO. — Els dos homes escollits per Acedo són representatius d'una certa Lliga: en això el virrei no s'ha equivocat. L'un és Narcís de Carreres, ex-pro-noi d'aquest partit, del qual es parlava sovint quan en els medis catalanistes de dreta s'evocava una progressiva evolució del règim amb participació de la burgesia. Narcís de Carreres, íntimament lligat als interessos del Consorci Textil, no havia desmentit mai el seu «col·laboracionisme». Marmessor testamentari de Cambó, home de múltiples relacions que van fins al P.C. Barcelona, hom li suposava simplement altres ambicions, més elevades — i potser més nobles. La designació d'Aceto l'ha satisfet. Pitjor per ell.

El seu company de lliurea és el senyor Santiago Cruilles, gendre de Ventosa i Calvell i considerat fins avui com un home de seny, catalanista i no gens amic del franquisme. Ha estat nomenat «concejal» — suposem que no ho ignora — pel Jefe del Movimiento més anti-català que hi ha hagut a Barcelona. Fins els seus amics més íntims s'han astorat i s'han apartat d'ell. Alguns li han dit el seu menyspreu: confiem que la consciència també li ha dit alguna cosa.

LA MORT DE LA «LLIGA»? — Les impressions en els medis econòmics són francament desfavorables a aquesta sotmissió vergonyant. Una clara reacció de repulsa es manifesta inclús en els medis de la mateixa Lliga. Tal vegada els més indignats són els dirigents monàrquics, que durant uns dies s'havien fet il·lusions sobre els ex-lligaires.

Per la nostra banda en cal simplement aixecar l'acta de defunció d'aquest antic partit polític català. Un dels seus homes més eminents — i que ha mantingut una actitud digna sota la dictadura, com la tingué Abadal — ha mort aquests dies nadalencs. Lluís Duran i Ventosa representava, en certa manera, dintre el mateix partit, l'esperit contrari a aquesta voluntat acomodaticia migrada i covarda, que arriba a tant tristes conclusions. Amb la seva mort se'n va una mica d'aquest esperit, tant poc extès en els medis de dreta. I amb la subordinació a Aceto dels dirigents que resten, es tot el que fou un dia la Lliga Regionalista que acaba de desaparèixer.

A LA REUNIO DE L'U.N.E.S.C.O.

Catalunya protesta de nou

Les personalitats més rellevants de l'Emigració Catalana s'han adreçat a l'Organització internacional. Demanen que el Memorandum Català sigui estudiat per la Comissió dels Drets Hu-

mans del Consell Econòmic i Social. — Els Catalans reclamen una enquesta internacional que confirmarà la persecució que sofreix avui la nostra llengua i la nostra cultura.

Les personalitats més revelants que s'adreçaren a l'UNESCO quan el govern del general Franco demanà l'ingrés a aquest organisme, l'any 1952, a París, han enviat ara un nou document a l'organització internacional, afirmant que la persecució contra Catalunya denunciada aleshores, continua actualment, malgrat les repetides declaracions internacionals dels representants franquistes. Pau Casals, Batista i Roca, Bosch Gimpera, Josep Carner, Nicolau d'Oliver, Rafael Patxot, August Pi i Sunyer, Manuel Serra i Moret, signen el document que precisa clarament que «la persecució actual contra la llengua i la cultura catalanes (igual que la dels bascs i els gal·lescs), no té parí a tot Europa i gairebé es pot dir a tot el món».

Els signataris acaben el memorandum demanant:

1. Que l'organització internacional prengui nota de la persecució.
2. Que se estudiïn doncs els atemptats que el govern del general Franco comet contra els principis i textos de la propia UNESCO.
3. Que la UNESCO s'adrexi al govern del general Franco exigint el respecte a la Declaració dels Drets del Home.
4. Que el Consell Econòmic i Social de la ONU estudiï l'actual persecució i prengui les mesures pertinents per posar-hi remei.

Siguin les que siguin les decisions de la UNESCO, cada vegada més pressonera dels governs respectius, la consciència universal coneix ja, de nou, la protesta de la consciència catalana.

SENSE PERMIS DE LA CENSURA

Blas Perez, straperlista i anti-català. — La política anti-catalana d'Acedo sembla tenir un principal inspirador en la persona de Blas Perez. L'odi a Catalunya del ministre de la governació del general Franco, s'explica per aquestes reaccions estranyes que a vegades provoca el despit. Blas Perez visqué abans de la guerra a Barcelona. Fou catedràtic de Dret Civil, i tingué ací un despatx d'advocat. Hom coneix el seu prestigi professional en aquestes dues funcions. Si com a professor ningú no el remarcà, com a advocat només recollí fracassos. Barcelona paga ara una i altra cosa.

Els sentiments però, són una cosa, i els negocis una de diferent. A Barcelona mateix, Blas Perez té una agència administrativa a càrrec del senyor Feliu, agent de negocis. Aquesta agència està especialitzada en la ràpida obtenció de llicències. Al «señor Feliu» a Madrid no se li nega res. L'afert recent més important és el del mercat de la Concepció i el de Santa Coloma. Blas Perez, mal advocat, és un bon straperlista.

Entretant el seu germà, a Canaries monopolitza el mercat dels plàtans. Tota la família ha sortit ben aprofitada.

Arburua en sap tant com Carceller.— Blas Perez no és l'únic ministre que s'aprofita del càrrec naturalment. Entre els franquistes que més es preocupen de l'hisenda personal, hi ha el senyor Arburua, ben decididit a imitar l'exemple que el senyor Carceller, en un discurs famós, oferia a tots els espanyols, si volien progressar en l'existència.

Arburua, gràcies a les múltiples combinacions del ministeri del Comerç i d'Indústria, sobre tot als permisos d'exportació i d'importació, ha provat que en sabia més que el seu mestre i antecessor en el càrrec. Ho fa amb més gràcia i tot. Ministre actualment, continua monopolitzant els alts càrrecs en el Banco Exterior de España, banca que naturalment els la que avui fa més negocis d'Espanya.

A Barcelona, avui, ningú no ignora que el «paquet» del senyor Arburua és fenomenal.

Giron, l'altre aprofitat.— Els escàndols del ministeri del Treball són coneguts. Giron, falangista, no és gaire apreciat dels altres ministres «capitalistes». Error d'apreciació, puix Giron demostra posseir unes grans dots pels afers. Les grandioses empreses del ministre demagog, no són únicament les «unicersidades laborales» i ni tan sols els magnífics plans de construcció de cases barates. Les veritables «empreses» de Giron són les empreses constructores de tots aquests edificis. Giron en efecte, té participació personal en els beneficis de les companyies que han «guanyat» els concursos. I aquests beneficis no acostumen a ésser gens migrats.

Acedo, Castellflorite i Simarro: baralla de criats.— La pugna entre el governador civil i el president gestor de la Diputació Provincial, ha passat a ésser ja del domini públic. El Marqués de Castellflorite voldria desfer-se del governador, que l'humilia constantment, fent-li sentir que l'únic amo de Barcelona és ell, i que la Diputació no serveix per res—la qual cosa és cert, en aquest règim.

Castellflorite ha cercat les simpaties del bisbe, Monsenyor Modrego, el qual sembla evolucionar cada dia més i orientar més santament les seves amistats. També el recolza l'alcalde, senyor Simarro. I àdhuc, segons sembla el capità general, Bautista Sanchez.

Però contra aquesta coalició s'aguanta impertèrrit, ben agafat a Madrid, l'ardit virrei que Franco personalment protegeix: D. Felipe Acedo i Colunga, general dels exercits feixistes.

Degrelle ha desaparegut.— Els amics de Hitler a Espanya, creien que després del viatge de Muñoz Grandes als Estats Units ja era hora de treure's la careta. Leon Degrelle, un dels caps de la Gestapo belga, amic personal dels magnats falangistes, actualment refugiat a Madrid, s'atreuï a donar una interviu al «Espanol» a publicar un llibre exaltant «les valors» de la joventut nazi, i inclús a presentar-se com a convidat oficial a una tribuna del govern, en ocasió d'un desfile a Madrid. Els belgues han protestat. L'ambaixador ha estat retirat. I l'escàndol pot costar a Franco un cert retràs (només un retràs, no ens fem il·lusions) per la seva entrada al «pool vert» i al «pool dels transports».

Moralitat: els països «democrates» recullen el que han sembrat. Franco ja no els tem, al contrari, els provoca.

De totes maneres, momentàniament, Leon Degrelle oficialment ha desaparegut.

CATALA:

El teu deure és ajudar el combat
contra la dictadura.

Les relacions entre les Organitzacions Catalanes

Després de les entrevistes d'Avinyó i dels acords que devien ésser ratificats per les Organitzacions Catalanes de l'Interior i de l'Exili, ha continuat l'intercanvi d'informacions i contactes entre els Partits i Organitzacions assistents a la reunió, i altres que s'hi han adherit en principi.

Podem avui afirmar que els acords obren perspectives d'un treball fecund, al marge de la confusió i del desori. A aquest treball cal convidar encara els partits que, per les raons que sigui, no vingueren a Avinyó. Los propers reunions deuriem doncs ésser el més completes possible. Es, en efecte, a través dels partits i de les sindicals de Catalunya que s'han de refer i vigoritzar els òrgans de combat i de direcció del nostre poble. Aquesta és, com ha estat sempre, la posició del Moviment Socialista de Catalunya.

CATALUNYA, VÍCTIMA PRINCIPAL

de les restriccions elèctriques

NO HI HA CIMENT NI FERRO PER CONSTRUIR RESCLOSOS A CATALUNYA; N'HI HA DE SOBRES PER LES OBRES FASTUOSSES DEL REGIM FRANQUISTA

Les restriccions elèctriques continuen i continua queixant-se la gent que en pateix les conseqüències. Treballadors o industrials, les protestes són igualment vives, però no arriben fins a les oïdes dels magnats del règim. Durant la darrera setmana de l'any, la capacitat dels pantans disminuí de prop de 89 milions de metres cúbics. El pantà de Tremp, a Lleida, està pràcticament esgotat.

Els organismes estatals distribuïdors de ferro i de ciment neguen aquest material indispensable a les empreses catalanes o a les empreses que construeixen centrals a Catalunya.

La finalitat és clara: Catalunya no ha de poder ser la primera regió de producció hidroelèctrica. Es la mateixa política que segueix P.I.N.I., allunyant l'indústria de les terres catalanes. No han pogut destruir l'indústria tèxtil, però fan tot el possible per deixar-nos sense electricitat. A llarg plaç, és encara més segur.

I així ocorren les situacions absurdes: la presa d'Eslla és (la més gran d'Europa). Però no ha estat plena mai, i si no és inútil se'n falta poc. Aquest any s'anuncia l'inauguració d'una altra central a León. Esperem que no passarà el mateix.

Però no acaben ací les absurditats. No hi ha ferro ni ciment per les centrals elèctriques catalanes. N'hi ha en canvi per satisfer les manies de grandeses de la dictadura. No es construeix pantans, no hi ha vivendes, però s'edifica el monstruós Valle de los Caídos per perpetuar els odis de la guerra civil, l'Acadèmia General Militar, la «Escuela de Mandos de Falange», a Madrid, els Nuevos Ministerios de la Castellana a Madrid, el Nuevo Campo de Deportes de Chamartín, a Madrid... (el mayor de España), anuncien els diaris franquistes pensant en el de les Cortes, petitet).

Fins a quan pot durar aquesta bogeria? Fins a quan suportaran els catalans pagar per alimentar la megalomania de Franco? Fins a quan els barcelonins, a les fosques, acceptaran les restriccions elèctriques a benefici d'una dictadura anti-catalana i irracional?

Després del decret d'Artajo

«Sense llibertat no hi ha Pàtria»

Per Pere FOIX

Quan l'amic Pere Foix ens envià aquest article, no coneixiem encara el decret de Martin Artajo promentent als refugiats unes vacances anyals d'un mes, que encara no són pagades, però que ho seran un dia, tant gran és l'afany del franquisme per destruir l'emigració com a força política organitzada. Pere Foix s'alçava contra certes vel·leitats que s'havien manifestat en certs medis «literaris» de l'exili. El seu article, per obra de la nova maniobra franquista, passa a ésser doblement actual. Car l'esdeveniment prova als que en dultaren, que un dels objectius principals del franquisme, actualment, és la desaparició de l'Exili. Malgrat els nostres errors i les nostres febleses, els emigrats constituïm un baluard de l'oposició al règim. Franco necessita destruir-lo per reeixir la seva maniobra de consolidació de la projectada successió.

No se'n sortirà, però. Els refugiats—que ho forem un dia fugint dels crims i de la repressió—guardem el nostre títol honorós, i passem a ésser-ho voluntàriament, amb més dignitat encara. Ell «ens deixa anar-hi» i nosaltres no hi colem anar. Malgrat el terrible turment de l'enyorança, volem llibertat per cridar ben alt tota l'ignominia i tota la vilesa d'aquest règim que esclavitzava la nostra terra. Per això restem a l'Exili. Per cridar al món el que els nostres germans no poden dir. Per ajudar-los en el combat. Fins el dia del retorn.

Els mots que encapçalen aquestes línies són de Rousseau. Per altra banda, l'enyorat Jaume Serra-Hunter, parlant un dia amb un grup d'amics a l'estatge de l'Orfeó Català, de Mèxic, va dir:

«La pàtria és de molt més transcendència que la terra, els rius, les muntanyes, la mar, el cel i la pròpia llar. Tot això és una part molt important de la pàtria, però és ombriu, trist, hostil tot allò que envolta l'home si l'esperit, la llibertat, la convivència i la fraternitat en són absents. Llavors l'exili és un refugi».

Edgar Quinet, filòsof, historiador, poeta i polític francès, quan Louis Napoleon va «atorgar» una amnistia als expatriats francesos, junt amb Victor Hugo, va contestar:

«No sóc un acusat ni un condemnat. Sóc un proscrit. Per haver estat fidel a la llei i a la pàtria, vaig haver-me d'expatriar. Els qui s'han d'acollir a les amnisties no són precisament els defensors de la llei, sinó els qui l'atropellen. No s'amnistia al dret ni a la justícia. Si ara jo anés al meu país, hauria de renunciar a servir-lo i a defensar-lo, puix que tindria les mans lligades. Quan un exiliat retorna al seu país, no necessita el consentiment de ningú. Unicament ell és qui haurà de judicar quin serà el moment propici per a reintegrar-se a la pàtria. La llei ha estat proscripta pel tirà. La llei haurà de restablir-se amb el retorn dels expatriats».

— x —

Llevat de comptades excepcions, les quals no aconsegueixen llevar brillantor a l'emigració de més volum i qualitat que mai Catalunya ha patit, els expatriats catalans esparso pel món, avui com en el 1939, dignifiquen i enalteixen el nostre poble, víctima de la bestialitat feixista.

El català que dignament ostenta la seva noble nissaga, no oblida els crims perpetrats contra Catalunya: interdicció de l'idioma, proscripció de la bandera nacional, assassinat monstruós de nombroses i rellevants figures en les lletres, en les ciències, en la política i en altres nobles activitats, alhora que amb el cor encongit constata que el nostre poble so-

frent, no pot ni tan sols reïre el seu honrenatge a la memòria dels il·lustres desapareguts. Els qui allà viuen restant fidels a la pàtria, quan duen ramells de flors a les tombes sagrades dels presidents Macià i Companys, ho han de fer d'amagat, talment com si perpetrassin un crim.

Els anys d'ocupació feixista de la nostra terra no donen carta de naturalesa a l'invasor i aquest, tan repel·lent és avui, com ho era el dia infaust per a les lletres catalanes en que fou assassinat el venerable Carles Rahola. I Franco, tan incivil i repugnant és en el 1954, com ho era en aquell trist 15 d'octubre del 1940 en que afusellà als glaciats del castell de Motjuic l'Honorable President de Catalunya, Lluís Companys.

Si en aquells temps la totalitat de l'emigració catalana condemnava i repudiava el feixisme espanyol i ara no, la culpa no és certament pas de Franco ni tampoc del seu partit, sinó de la manca de conviccions d'alguns que cerquen no saber, què.

En el transcurs d'aquests anys de maulança hem sabut que molts s'expatriaren per a salvar la vida i d'altres, la majoria sortosament, per a salvar l'honor.

Catalunya, en el 1954, pateix la mateixa tirania que patia als començos del 1939 i és delmada i ho serà, mentre no es produeixi un capgirament polític que enderroqui l'Estat totalitari que la té abaltida.

Si hi ha alguns casos particulars que poden justificar el retorn, i que, per tant, s'han de respectar i els respectem, no és correcte parlar com d'un fet normal pel que fa a la tornada a Catalunya d'alguns, la representació dels quals impedia acceptar el vist-i-plau, la anul·lació i àdhuc la protecció del feixisme que endolaga la nostra desgraciada Catalunya.

Catalunya ES I SERA pel seu esperit i també per la seva rebel·lia enfront dels opressors. I sense que ni un sol dels expatriats es pugui pensar que ell i només ell la representa, si amb urc manté a l'exili la seva condició de català i sap enaltir-la amb la seva conducta i el seu treball, mai no deixarà de ser un autèn-

tic representant seu a l'exterior. I si a l'exili la podem honorar, talment com Ella mereix ser honorada, i de manera que no es pot fer vivint-hi ara, lògic i patriòtic és quedar-se a l'exili preferint el sofriment que comporta l'enyorança, ans que conviure amb els traïdors, o simplement acceptar el veïnatge dels qui, amb la seva sola presència a Catalunya sense un fet indefugible que ho justifiqui, malgrat que ells no s'ho pensin, recolzen l'ocupació militar i política de la més criminal i inculca de les dictadures que mai ha patit Catalunya.

Franco necessita la presència a Catalunya dels que s'expatriaren, per tal de poder presentar-se davant les democràcies com un dictador benèvol! Sortosament, però, la immensa majoria dels expatriats que es decanten per l'exili, salvant l'honor, no cauen ni cauran en aquest parany barroer.

Els catalans SOM i SEREM catalans mentre no tinguem temptació de cometre la insensatesa de fer la més minsa concessió al feixisme. Si ho fessim, apart que ens deshonoraríem, la Història ens en faria el retret etern.

LA LLIBERTAT DE LA PREMSA

Arias Salgado, ministre de l'Informació del general Franco havia preparat una «llei de premsa» que encara feia més eficaç el control de la Falange damunt els periòdics que avui es publiquen a Espanya. Les repetides protestes dels corresponals de la premsa americana, i sobretot del «New York Times», obligaren a Franco a retirar (momentàniament) aquesta llei, que també provocà protestes als Estats Units, entre els senadors, no tots amics del Caudillo.

L'Església ha protestat també, i ha reclamat, seguint la moda, un «diàleg» entre l'Estat i els periodistes. «El Govern actua i els seus actes desperten un eco; si aquest eco o no es manifesta, o és fabricat pels agents de l'Estat, no és l'opinió pública, sinó una ficció». Això diu «Ecclesia», òrgan oficial de l'Acció Catòlica. I preguntem nosaltres: què és actualment l'opinió pública espanyola, sino una ficció, muntada per un Estat totalitari que l'Església oficial protegeix i ampara? Quin diàleg pot haver-hi entre l'Estat i els periòdics, mentre duri el regne del general Franco, i hi hagi censura, i els directors dels diaris siguin nomenats pel dictador?

Llibertat, vol dir sempre la llibertat dels que discrepen dels que manen. Això en tots els règims: comunistes, o clerical-feixistes. Que s'ho apuntin els capellans d'«Ecclesia», car la fórmula és senzillera i no es necessita analitzar cap enciclica per a comprendre-la. O és que «Ecclesia» també tem aquesta llibertat, que costà el càrrec al seu antic director?

L'EDUCACIO DEL PRINCEP

per Manuel SERRA I MORET

ALGUNES agències d'informació vinculades amb el règim franquista han donat una certa publicitat a l'entrevista que van tenir a darrers de desembre, a Casatejada, prop de Càceres, dos personatges de sainet, dignes d'un drama de Lope de Vega. Es tracta del Generalíssim dictador d'Espanya i d'un postulant a la corona del gran imperi, fill del darrer rei, Alfonso XIII, el qual s'anomena a si mateix Comte de Barcelona.

L'entrevista fou cordial, com la del gat i la rata. El dictador a qui la providència no ha abandonat mai, fent desaparèixer els seus possibles competidors i oferint-li la submissió d'un poble depauperat física i mentalment, li ha negat en canvi la successió masculina o el recurs d'un deixeble simiesc que fos, com ell, un monstre perfecte, per tal que no se'n perdés la mena. La GRACIA DE DIOS no es pot difondre excessivament perquè acabaria no tenint cap gràcia. Així, l'únic problema que es planteja a Franco és la seva unicitat, el que sigui ell el sol depositari de tots els dons celestials, sense transmissió possible, és a dir, que la saviesa, la grandesa, l'heroisme, el poder, comencin i acabin en ell i amb ell i el secret de la immortalitat se li faci esquerp i inassolible, ell que tantes vides ha consumit i consumirà sense que pugui aconseguir allargar per un instant la vida pròpia!

Si tingués una molècula de cervell pensaria: «Tant mateix és ben trist que hom tingui el poder d'espatllar-ho tot, d'arruinar tot un país, de viure com el cranc arrapat al que resta de corpori en aqueixa trista terra d'Espanya, sense que hom pugui assegurar la pervivència de la llaga i l'eterna misèria dels damnats». En un d'aquests accessos de despit, Franco va dictar la llei de Successió pensant a ben segur que així entretindria les esperances i les angoixes dels quatre pallusos que somniem amb reialmes a l'època que no se'n troben ni als encants. Un d'aquests, el comte de Barcelona, que ha fet més d'arlequí que d'aprenent a Salomó, serveix de peix domesticat al servei del dictador — com els que es diuen els seus seguidors — i cada sis anys Franco el crida i li diu que si fa bondat, quan ell mori, si el fill de Don Juan ja ha complert els trenta anys i cap altre pretendent no s'ha guanyat les preferències del despota, potser el deixarà ser rei d'Espanya. I Don Juan, el renomnat comte de Barcelona, se'n torna satisfet i ja pot organitzar un altre concurs d'aristòcrates a Estoril per tal de veure qui crida amb més gosadia: VIVA EL REY!

Aquesta vegada el tema de l'entrevista era seriós, transcendental. Es tractava de resoldre si el fill primogènit de Don Juan, un minyó de setze anys que es diu Juan Carlos, havia de seguir els estudis a Espanya o a un altre lloc on li poguessin ensenyar quelcom que li servís per a guanyar-se la vida en el cas improbable que un dia es trobés sense corona i sense sostre. I les dues mentalitats més nul·les del planeta s'han confrontat en aquell recó d'Extremadura i després de cinc hores de deliberació, han acordat, naturalment, que Juan Carlos es quedaria a Espanya perquè tan mateix fora una llàstima que una intel·ligència principesca perdés la seva autenticitat, la seva prístina ignorància. A més a més, Franco intueix que el minyó, educat sota la vigilància d'un militar espanyol, alguna cosa agafarà de l'estultícia i la crueltat que han fet d'ell l'home providencial, EL SALVADOR DE ESPAÑA POR LA GRACIA DE DIOS.

Si avui visqués el nostre Lluís Vives, educador de prínceps, comentaria el gran esdeveniment amb el seu amic Erasme de Rotterdam i convindrien que no cal mai perdre les esperances. Precisament ara, també providencialment, ha nascut el gran reialme de Lybia ¿i qui no ens assegura que Espanya se salvarà el dia que Lybia es decideixi a anexionar-se el territori espanyol o a fer-ne una de les seves colònies preferides? De més verdes en maduren!

Encara sobre les «eleccions» a Madrid

Aquest dies continuen circulant clandestinament per tot el país, les lletres oficials que els candidats monàrquics a l'ajuntament de Madrid han adreçat al senyor Carrero Blanco. Els candidats de denúncia les múltiples irregularitats constatades durant les «eleccions». Igualment circula una lletra de la senyora Julia Maura denunciant les pallisses que els falangistes donaren als seus fills i gendre per repartir candidatures monàrquiques.

Tant la lletra dels candidats, com la de la senyora Maura diuen unes quantes veritats. Però l'una i l'altra no deixen d'afirmar que els seus autors són «veritablement fidels als principis del 18 de Juliol», és a dir als de l'agressió i el crim contra la voluntat popular. De què es queixen doncs? Franco hi és més fidel, heus-ho aci tot.

ACTIVITATS

DE L'AGRUPACIO CATALANA
D'INVALIDS I MUTILATS DE GUERRA

L'A.C.I.M.G. ens comunica en una atenta lletra les diverses activitats realitzades durant l'any transcuregut, entre les que destaquen la vigorosa protesta cursada a l'U.N.E.S.C.O. i la manifestació d'agraïment als catedràtics de Bèlgica i de Suïssa que defensaren dignament l'idioma català en el congrés de lingüística celebrat a Barcelona.

Igualment adjunten una relació de donatius, i la distribució que n'han fet ajudant els més necessitats en la mesura de les possibilitats de l'Associació. Expressen finalment l'agraïment de l'Agrupació envers els donants que s'han mostrat generosos envers una Agrupació que manté intacte l'esperit de fidelitat a la pàtria, fins al més car sacrifici.

ELS AMICS DE LA CULTURA CATALANA A PERPINYA

El diumenge, dia 9 de Gener, es constituïa a Perpinyà, animada per un grup de refugiats catalans, decidits a mantenir en terres rosselloneses la flama viva de la nostra cultura, els Amics de la Cultura Catalana, elegint-se una direcció provisional composta dels amics M. Serra i Moret, Garcia Castellet i Josep Picó.

Un dels primers acords presos per la nova Associació és la de posar una placa commemorativa a la casa de Prada on morí el Mestre Pompeu Fabra.

A pocs llocs com a Perpinyà fa falta una Associació cultural catalana. Aquesta que s'ha creat vé a omplir un buit llastimós, i només ens cal desitjar als seus membres encert i perseverància, dues coses que els fundadors tenen a bastament.

ENDAVANT es complau en posar-se a la disposició de la nova Agrupació catalana.

Publicació del Butlletí d'Informació de la Generalitat de Catalunya

Hem rebut el primer exemplar del Butlletí d'Informació de la Generalitat de Catalunya, corresponent al mes de Gener del 1955.

El Butlletí conté també una sèrie de suplementes (de política, d'economia, de cultura, de premsa catalana, etc., etc.), a través dels quals s'intenta donar un panorama obiectiu de les diverses activitats catalanes a l'Exili i a l'Interior.

S'anuncia també la publicació de diversos estudis i monografies, que completarien aquesta tasca cabdal d'informació tant de temps abandonada.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA